

Racheta fenomenală

Urma să se însoare fiul Regelui, așa că bucuria domnea pretutindeni în țară. Un an întreg își așteptase mireasa și, în cele din urmă, iată, sosise. Era o Prințesă rusoaică și călătorise tocmai din Finlanda într-o sanie trasă de șase reni, de forma unei lebede mari de aur, între aripile căreia ședea chiar Prințesa. Hlamida lungă de hermină îi ajungea pînă la călcîie, pe cap purta o bonetică țesută din fir de argint și era palidă ca Palatul de Zăpadă în care sălășluise întotdeauna. Atît de palidă era, încît oamenii se minunau de ea cînd trecea pe străzi.

— Parcă ar fi un trandafir alb ! strigau ei și aruncau de la balcoane asupra Prințesei o ploaie de flori.

Prințul o aștepta la poarta castelului. Avea ochi albaștri aproape viorii și visători, iar părul era ca un caier de aur fin. Cînd o văzu, se lăsă într-un genunchi și-i sărută mîna.

— Erai frumoasă în tablou, îi șopti el, dar în realitate ești și mai frumoasă.

Și mica Prințesă se împurpură.

— Înainte era ca un trandafir alb, dar acum e ca un trandafir roșu, îi zise un tînăr paj vecinului său, și toți curtenii se arătară încîntați.

În zilele următoare toată lumea spunea doar « trandafir alb, roză roșie, roză roșie, trandafir alb », iar Regele dădu poruncă să i se sporească de două ori simbria pajului. Cum, de fapt, acesta n-avea nici un fel de simbrie, lucrul nu-i aduse prea mult folos, dar, oricum, fu socotit o mare onoare și, ca atare, porunca fu publicată în *Buletinul Curții Regale*.

După trecerea celor trei zile convenite, se celebră căsătoria. Fu o ceremonie magnifică, mirele și mireasa trecură mână în mână pe sub un baldachin de catifea purpurie, brodată cu perluțe. Urmă banchetul oficial, care dură cinci ceasuri. Prințul și Prințesa șezură în capul mesei din Marele Salon și băură dintr-o cupă de cristal curat. Numai adevărații îndrăgostiți puteau sorbi din ea, căci dacă o atingeau buze mincinoase, cupa se înceteșoșo și se întuneca.

— E limpede că se iubesc, dragostea lor e limpede precum cleștarul ! zise micul paj și Regele îi mai îndoii o dată leafa.

— Vai, ce onoare ! strigară toți curtenii.

După banchet urma să se dea un bal. Mirele și mireasa trebuiau să deschidă Dansul Trandafirului, iar Regele însuși făgăduise să-i acompanieze la flaut. De fapt, cânta foarte prost, dar nimeni nu îndrăznea să i-o spună, că doar era Rege. Nici nu știa decît două melodii și niciodată nu era prea sigur pe care o cântă. Oricum, nu conta, căci orice ar fi făcut, toată lumea striga :

— Fermecător, fermecător !

Ultimul punct din programul festiv era un grandios spectacol cu focuri de artificii care urma să înceapă exact la miezul nopții. Tînăra Prințesă nu văzuse niciodată focuri de artificii, așa că Regele poruncise ca în

ziua nunții acestea să fie conduse chiar de Pirotehnistul regal.

— Dar cum sînt focurile de artificii ? îl întrebase ea pe Prinț într-o dimineață, pe cînd se plimbau pe terasă.

— Sînt ca aurora boreală, dar mult mai firești, zise Regele, care întotdeauna răspundea la întrebările puse altora. Eu unul le prefer stelelor, căci știi întotdeauna cînd apar focurile de artificii pe cer. Și sînt aproape la fel de plăcute ca și cîntecul meu la flaut. Trebuie neapărat să le vezi.

Așadar, în capătul grădinii regale se înălțase o tribună somptuoasă și, de îndată ce Pirotehnistul regal ajunsese să facă toate aranjamentele necesare, artificiele începură să vorbească între ele.

— Vai, ce frumoasă e lumea ! strigă o mică Petardă. Uitați-vă puțin la lalelele acelea galbene de acolo. Păi, nici pocnitorile adevărate n-ar putea fi mai frumoase ! Ce bine îmi pare că am avut parte de călătorii în viață. Călătoriile îți lărgesc mintea extraordinar și te scapă de toate prejudecățile.

— Dar grădina Regelui nu e lumea întreagă, Petardă prostuță ! îi strigă Lumînarea Romană, care avea proporții maiestuoase. Lumea este imensă și ți-ar trebui trei zile încheiate ca s-o vezi de la un capăt la altul.

— Orice loc îndrăgît e pentru fiecare din noi o lume întreagă, spuse gînditoare Roata de Foc, care la tinerețe fusese moartă după un cufăr de lemn de brad și se lauda cu inima ei frîntă. Dar dragostea nu mai e la modă, au ucis-o poezii. Atîta au tot scris despre ea, că nimeni nu-i mai crede, și nici nu mă miră. Dragostea adevărată suferă în tăcere. Mi-aduc aminte că și eu, cîndva... dar acum nu mai contează. Romantismul e depășit !

— Prostii ! strigă Lumînarea Romană. Romantismul nu moare niciodată. Este ca luna și trăiește de-a pururi. De exemplu, mirele și mireasa se iubesc foarte mult. Chiar azi-dimineață am auzit adevărul despre ei de la un cartuș de hîrtie de măslină care întîmplător locuia în același sertar cu mine și știa ultimele noutăți de la Curte.

Însă Roata de Foc clătină din cap :

— Romantismul a murit ! Romantismul a murit ! Romantismul a murit ! murmură ea. Se număra printre cei care cred că, dacă repeți același și același lucru de nu știi cîte ori, lucrul sîrșește prin a fi adevărat.

Deodată se auzi o tuse seacă și stridentă, și toată lumea întoarse capul. Venea de la o Rachetă înaltă și cu nasul pe sus, legată la capătul unui băț lung. Întotdeauna tușea înainte de a face vreo remarcă, pentru a atrage atenția asupra sa.

— Hm, hm ! începu ea, și toată lumea ciuli urechile, cu excepția bieteii Roți de Foc, care tot mai clătina din cap, murmurînd :

— Romantismul a murit !

— La ordine ! La ordine ! strigă un Dop care cocheta cu politica și întotdeauna participase în primele rînduri la alegerile locale, așa că era la curent cu vocabularul și expresiile parlamentare.

— Romantismul e mort și îngropat, șopti Roata de Foc și adormi.

De îndată ce se făcu tăcere deplină, Racheta mai tuși o dată și începu. Vorbea rar și cu un glas foarte deslușit, de parcă și-ar fi dictat memoriile și parcă privea mereu dincolo de persoana căreia i se adresa. De fapt, avea maniere foarte distinse.

— Vai, ce noroc pe fiul Regelui să se însoare chiar în ziua lansării mele ! Nici dacă ar fi fost aranjate lu-

crurile dinainte nu s-ar fi putut nimeri mai bine pentru el. Așa sînt prinții : au întotdeauna noroc !

— Doamne-Dumnezeule ! strigă micuța Petardă. Eu credeam că e tocmai pe dos, că noi o să fim detonate în cinstea Prințului.

— Așa o fi în ceea ce te privește pe tine, răspunse Racheta. Ba chiar nici nu mă îndoiesc de asta, dar cu mine lucrurile stau cu totul altfel. Sînt o Rachetă fenomenală și mă trag din părinți fenomenali. Maică-mea a fost la vremea ei cea mai cunoscută Roată de Foc — era celebră pentru grația cu care dansa. Cînd și-a făcut marea apariție publică, s-a învîrtit de nouăsprezece ori înainte de-a se stinge și la fiecare rotire a aruncat în aer șapte stele trandafirii. Avea un diametru de peste un metru și era făcută din praf de pușcă de cea mai bună calitate. Tata era un Tub de artificii ca și mine, dar de origine franceză. A zburat atît de sus, încît oamenii s-au tenut că n-o să mai revină niciodată pe pămînt. Dar el s-a întors, căci era bun ca pîinea caldă, și a izbutit o coborîre scînteietoare, într-o adevărată ploaie de aur. Ziarele au tipărit cronici laudative despre spectacolul pe care l-a dat. De fapt, *Buletinul Curții Regale* l-a numit « un triumf al artei pilotehnice ».

— Vrei să spui « pirotehnice », o corectă un Foc Bengal. Cunosc acest cuvînt, căci l-am văzut scris chiar pe bidonul din care mă alimentez eu.

— Ei bine, eu prefer totuși să spun « pilotehnic », răspunse Racheta pe un ton cum nu se poate mai sever, iar Focul Bengal se simți atît de umilit, încît începu imediat să le terorizeze pe micuțele Petarde, pentru a le arăta că, totuși, e o persoană însemnată.

— Spuneam, deci... continuă Racheta. Deci, spuneam... Ce spuneam ?

— Vorbeai despre tine, îi zise Lumînarea Romană.

— Bineînțeles, știam eu că discut o temă de mare interes cînd am fost întreruptă atît de nepoliticos. Nu pot suferi impolitețea și proastele maniere de orice fel, căci sînt extrem de sensibilă. Nimeni de pe lume nu e atît de sensibil ca mine, de asta sînt convinsă.

— Ce e aia persoană sensibilă ? o întrebă Dopul pe Lumînarea Romană.

— O persoană care, pentru că suferă de pe urma bătăturilor, calcă întotdeauna pe ale altora, îi răspunse Lumînarea în șoaptă, iar Dopul era cît pe ce să explodeze de rîs.

— Mă rog, mă rog, de ce rîdeți ? întrebă Racheta. Eu una nu rîd.

— Rîd fiindcă sînt fericit, răspunse Dopul.

— Țasta e un motiv cum nu se poate mai egoist ! i-o reteză, furioasă, Racheta. Ce drept ai tu să fii fericit ? Ar trebui să te gîndești la ceilalți. De fapt, ar trebui să te gîndești la mine. Eu una mă gîndesc mereu la mine și mă aștept ca toți ceilalți să facă la fel. Asta înseamnă simpatie profundă. E o virtute splendidă, iar eu o posed în cel mai înalt grad. Să zicem, de exemplu, că mi s-ar întîmpla ceva astă-seară : ce nenorocire ar fi pentru toată lumea ! Prințul și Prințesa nu și-ar mai regăsi fericirea, întregul lor mariaj ar fi distrus ; cît despre Rege, știi bine că nu și-ar mai reveni nicio-dată. De fapt, cînd încep să reflectez la importanța situației mele, sînt mișcată pînă la lacrimi.

— N-ar trebui să te uzi, dacă vrei să le faci plăcere altora, îi strigă Lumînarea Romană.

— Firește, firește ! exclamă Focul Bengal, aflat acum într-o dispoziție mai bună. E o banală chestiune de bun simț.

— Auzi vorbă, o banală chestiune de bun simț ! strigă indignată Racheta. Dar uiți că eu nu sînt deloc banală, sînt fenomenală. Păi bun simț poate să aibă oricine, cu condiția să-i lipsească imaginația. Dar eu una am imaginație, căci nu mă gîndesc niciodată la lucruri așa cum sînt în realitate ; întotdeauna mă gîndesc la ele în cu totul alt fel. Cît despre ideea de a nu mă umezi, bineînțeles că aici nu se află nimeni în stare să aprecieze o fire emotivă. Din fericire pentru mine, puțin îmi pasă. Singurul lucru care îl poate susține pe un om în viață este conștiința infinitei inferiorității a tuturor celorlalți — și acesta este un sentiment pe care l-am cultivat întotdeauna. Însă nici unul dintre voi nu are inimă. Stați să rîdeți și vă veseliți, ca și cum Prințul și Prințesa nu s-ar fi cununat chiar acum.

— Vai de mine și de mine, dar de ce să nu rîdem ? se minună un mic Balon de Foc. E un prilej de veselie și, cînd mă voi înălța în văzduh, le voi vorbi stelelor despre acest lucru. Să vă uitați și voi cum o să clipească atunci cînd o să le spun cît de frumoasă e mireasa.

— Vai, ce concepție vulgară despre viață ! strigă Racheta. Dar la ce era să mă aștept ? N-ai nimic pe dinăuntru : ești gol și găunos. Păi cum, dar poate că Prințul și Prințesa se vor duce să stea într-o țară unde curge un rîu adînc și poate vor avea un singur fiu, un băiețel blond, cu ochii viorii, ca ai Prințului ; și poate că într-o bună zi o să iasă la plimbare cu guvernanta ; și poate că băiețelul o să cadă în rîul adînc și o să se înece. Vai, ce nenorocire înfiorătoare ! Bieții oameni, auzi, să-și piardă singurul fiu ! E de-a dreptul cumplit ! N-o să-mi revin niciodată.

— Bine, dar nu și-au pierdut nici un fiu ! Nu li s-a întîmplat nici o nenorocire ! strigă Lumînarea Romană.